

LARS THELONIUS

PAYBACK

Indholdsfortegnelse

Prolog

Første Del Optakten

Kapitel 1 - Stig

Kapitel 2 - Advokaten

Kapitel 3 - Jono

Kapitel 4 - Gælden

Kapitel 5 - Ideen

Kapitel 6 - Josefine

Kapitel 7 - Kusiner

Kapitel 8 - Kulden

Kapitel 9 - Daisy

Anden Del Dannelsen

Kapitel 10 - Plakaten

Kapitel 11 - Farvel

Kapitel 12 - Schmidt

Kapitel 13 - Alvor

Kapitel 14 - Audition

Kapitel 15 - Caféen

Kapitel 16 - Drømmen

Kapitel 17 - Runden

Kapitel 18 - Pelle

Kapitel 19 - Opkaldet

Kapitel 20 - Riff

Kapitel 21 - Sangen

Kapitel 22 - Lisa

Kapitel 23 - Astrid

Kapitel 24 - 01

Kapitel 25 - Dilemma

Kapitel 26 - Mailen

Kapitel 27 - Tømmermænd

Kapitel 28 - Emma

Tredje del Bandet

Kapitel 29 - Forhallen

Kapitel 30 - Øvelokalet

Kapitel 31 - Trappen

Kapitel 32 - Morgen

Kapitel 33 - Eftermiddag

Kapitel 34 - Grenen

Kapitel 35 - Lorteliv

Kapitel 36 - Payback

Kapitel 37 - Konnotationer

Kapitel 38 - Jetlag

Kapitel 38 - Telefoner

Kapitel 39 - Jobbet

Kapitel 40 - Ros

Kapitel 41 - Modtagelsen

Fjerde del Familien

Kapitel 42 - Konfrontationen

Kapitel 43 - Snak

Kapitel 44 - Rockhimlen

Kapitel 45 - Gråd

Kapitel 46 - Gået

Kapitel 46 - Hjemturen

Kapitel 47 - Mattias

Kapitel 48 - Overtalelsen

Kapitel 49 - Beskeden

Kapitel 50 - Farmor

Kapitel 51 - Auditoriet

Kapitel 52 - Aftentanker

Kapitel 53 - Aftalen

Femte del Koncerten

Kapitel 54 - Optakten

Kapitel 55 - Dannelsen

Kapitel 56 - Bandet

Kapitel 57 - Familien

Kapitel 58 - Koncerten

Epilog

Prolog

En historie har altid flere sider, ikke alle er lige vigtige, men alle er lige store ellers vil det ikke være en hel historie.

Denne historie handler om fortiden og nutiden.

Alle står vi i det samme tidsmæssige spændingsfelt.

Alle er vi et produkt af vores tid, oplevelser og indre drivkraft.

Alle forsøger vi hver dag, at få det bedste ud af alting. Vi er ikke enige om, hvad det bedste er. Ligesom vi ikke er enige om hvorvidt vi overhovedet fik det bedste ud af den dag, der lige er gået. Men alle er vi enige om gøre forsøget igen I morgen.

Denne enighedens uenighed er en del af det brændstof, vi mennesker lever af og på.

Hver dag støder mennesker sammen, med en masse bøvl som resultat. Det er det glædelige ved dagen og livet, at vi orker det bøvl, at vi opsøger mere bøvl, hvis vi ikke har nok og endelig at vi rydder så meget bøvl af vejen, som vi kan overkomme - og det mest glædelige ved den kendsgerning er, at det betyder, vi på så godt som daglig basis altid er klar til gå videre ud i verden og finde nyt bøvl at give os i kast med.

Denne historie handler i al sin banalitet som så mange andre historier om mennesker.

Denne historie starter i al sin begrænsning, som så mange andre historier længe før den begynder.

Denne historie slutter i al sin gyldighed måske først længe efter den er færdig.

Denne historie starter i timen, hvor natten gør sig fri af sine mareridt og morgenen igen trænger sig på. Skønt et par tanker bliver tilbage hvor drømmen lå.

Denne historie starter på havnen, der lever af sine mareridt mens verdenen igen trænger sig på. Skønt et par tanker bliver tilbage hvor drømmen lå.

Første Del Optakten

Kapitel 1 - Stig

En tung morgendis, grænsende til egentlig tåge smyger sig hen langs molen. Den har ikke travlt, som om disen godt ved, at så længe der ikke er mennesker i sigte eller måske endda i nærheden er alt roligt, til tider ligefrem ligegyldigt, og der er ikke grund til at lade som om den i sig selv er specielt mere stemningsfyldt end så mange andre vejrfænomener. Den er der bare.

Bortset fra de sædvanlige mågemorgenlyde og en skibstuden så langt inde i tågen, at ingen for alvor ved, hvor den kommer fra, er der helt stille.

Havnen holder som af gammel vane vejret. På samme tid spændt på og total kold overfor det næste træk her i den eneste omstillingparate time i døgnet. Timen, der er til salg for højeste bud.

Er det natten, der vil forlænges, står den klassisk bevidst om sin egen betydning klar med eller i stiletter.

Natten bestemmer.

Er det dagen, der ikke kan vente med at komme igang, står den henslængt, men dog havneagtig parat i eller med gummistøvler.

Dagen bestemmer.

Det omskiftelige kan man altid stole på.

Dette er timen, der aldrig lover mere end den kan holde. Den lover nemlig altid det samme. Alle ved, det er omsonst at forlange andet og mere, og ikke mindst er alle glade for ordningen som den er.

Dette er timen, der udelukkende har til opgave at være der og byde sig til, hvis eller når behovet skulle vise sig.

Ganske få mennesker ejer evnen til at besejre det forudsigelige uden at lave om på sig selv.

Om lidt kommer en af dem.

Den helt særlige, men dog absolut almindelige og lidt forældede lyd af en Puch Maxi ødelægger stilheden på sin egen klassiske måde.

Disen trækker sig ærbødigt tilbage for et par sekunder. Den røde knallert og ja - der en mælkekasse bagpå, finder vej hen over den slidte asfalt.

Ingen ved om det er manden, der styrer knallerten, eller om det efter mere end 30 års tro tjeneste er den røde Puch, der nu trækker sin herre rundt i manegen. Kører ham sikkert og nagelfast i langsom pendulfart mellem dagliglivets små stationer - indkøb, havn og hjem. Havn og hjem. Havnehjem.

Måske er det ikke manden, der denne dag har kickstartet sin røde Puch Maxi. Måske er det "min Maxi, mit kæreste eje" der vækker manden i den yderste forkant af morgenen. Måske er det den røde Puch Maxi, der når arbejdsdagen er forbi og ingen længere kigger med, er den, som har bukserne på.

Måske er det knallerten, der kender alle døgnets og timens hemmeligheder.

Måske sender knallerten hver morgen mælkekassen ind i soveværelset for at sige godmorgen. Det vides ikke af andre end de tre; manden, knallerten og kassen.

For måske tager manden selv mælkekassen af hver aften. Måske sætter han mælkekassen i entréen. Måske har mælkekassen sin helt egen plads i køkkenet. Måske har mælkekassen en oplagt eller bare bonusfunktion som skammel. Måske sætter manden selv på mælkekassen,

mens han spiser den fisk han fangede i formiddags og drikker af den øl han købte i sidste uge.

Eller måske er den udelukkende skammel for den sjældne, grænsende til den usynlige fantasiven eller måske ovenikøbet, hvor usandsynligt det end måtte lyde, en virkelig og fysisk familie.

Nej - selvfølgelig står mælkekassen altid bag på sin røde Puch Maxi. En gang bundet fast med en slidt tørresnor, der siden er blevet skiftet fire gange og nu endegyldigt er blevet erstattet af et par af de der nymodens strips.

Ja - selvfølgelig gør den det.

Manden, der hedder Stig - for en ægte fisker, kan ikke hedde andet, kunne aldrig drømme om igen at tage mælkekassen ned af Puchens bagagebærer.

Ligesom han aldrig kunne finde på at spøge med sit cpr.nr., undlade at skifte underbukser hver anden søndag eller påstå han boede andre steder end hjemme. hvor det så end er, når det ikke er på havnen.

En Puck Maxi uden sin mælkekasse er som en grøn 33 cl. flaske uden øl. Måske nok lidt værd i en byttehandel, men ellers komplet ubrugelig.

Hvor skulle han ellers gøre af sine, gennem årene højtideligt indsamlede fiskesager. Stangen, hjulet, nettet, transistorradioen og ikke mindst skamlen.

Skamlen, der har holdt røven oppe på ham gennem flere dage end der er dun tilbage i hans arvede dyne.

Skamlen, han selv har repareret et utal af gange, senest med et par rørepinde fra Flügger i smuk og naturlig forening med to meter og 26 centimeter lysegrøn sejl garn.

Skamlen, der ligesom sædet på Maxien fuldstændig har taget form efter en bestemt røv - Stigs røv.

Med en rød Puch Maxi, en mælkekasse og en fisker, der hedder Stig, er det svært at komme uden om en slidt gul regnfrakke.

Der er hul i den ene lomme, den venstre. Et held det er den venstre, det betyder nemlig, at Stig altid kan kende sin gule regnfrakke fra andres gule regnfrakker, der altid har det brændte hul, som en ikke helt slukket pibe uværgeligt laver, i højre lomme. Ikke en retningsanvisning eller for den sags skyld et kendetegn Stig har brug for, han hænger nemlig aldrig sin gule regnfrakke på steder, hvor der kommer andre. Hvorfor skulle han det, han kommer jo aldrig steder, hvor der kommer andre og han tager aldrig sin gule regnfrakke af andre steder end hjemme.

Men det er en detalje, der hurtigere og tydeligere fortæller os, at Stig er venstrehåndet. Selv er han helt på det rene med, at han er vokset op som kejthåndet og først i de seneste 20 år på papiret er blevet andet end kejtet.

En sproglig forandring, der måske er kommet for sent eller forgæves, for når Stig er alle andre steder end på havnen, er han stadig kejtet.

Men ikke her på havnen, på molen, hans mole, hans sted, hans hjemmehavn. Der, hvor han altid kan mærke om han har fået bid, selv i søvne.

Der, hvor han kan balancere på en tre-benet skammel, mens den venstre hånd af sig selv rækker de nøjagtig 80 centimeter tilbage og lidt op, for at fiske endnu en halvlunken pilsner op af mælkekassen (for selvfølgelig er sådan en kasse ikke kun til fiskegrej). Der, hvor han kan smide al sit habengut tilbage i mælkekassen, slå skamlen sammen med den ene fod, mens han træder kickstarteren ned den anden. Og stadig gøre det hele på lige under fjorten sekunder.

Der er han kongen i sit eget lille rige, der lever han, for der fisker han, der fanger han.

Med en rød Puch Maxi, en mælkekasse, en kejtet fisker, der hedder Stig og en gul regnfrakke med hul i den ene lomme falder tanken utvivlsomt på et par waders, grønne

eller falmede. Med lapper og en lomme beregnet på, ja hvad er egentlig ideen med en lomme i et par støvler, der går helt op til hagen?

Stig ved det ikke og Stig er ligeglad.

Nu.

For meget kan man sige om Stig og stejlhed, men er konsekvenserne store nok, kan Stig nemlig godt lære af andres fejl, og efter at hans bror druknede i Limfjorden, druknede fordi han kæntrede i et par waders, kæntrede og mistede den torsk, han ellers lige havde halet næsten helt ind. Siden da har Stig lært et og andet om sikkerhed. For siden da er Stigs grønne, men falmede waders blevet hjemme på krogen i skuret. Tit havde de spurgt, om ikke karantænen snart var slut.

Men her var og er Stig ubønhørlig og står fast på sine principper.

Grønne waders må højest tage en søn i hver dansk familie, og i Stigs familie var bror Jens altså kommet først.

Og så taler vi ikke mere om det.

Udover at Stigs nye gummistøvler også er grønne og i str. 44.

Indtil videre peger alt på, at dette er en historie om fiskeren Stig, og hans, set udefra lidet indholdsrige liv, men det er det ikke.

Og så måske alligevel.

Men lige nu er Stig blot nævnt, fordi for alle andre er Stig havnen.

Havnen uden Stig er ganske enkelt ikke en mulighed.

Kapitel 2 - Advokaten

Der er nemlig helt andre og mindre velsignede mennesker, der ligeledes har sin gang på havnen, mennesker, der enten direkte eller mere gedulgt er blevet forment adgang til de fleste andre steder. Men ikke på havnen. Havnen er taknemmelig for alle former for selskab. Havnen er ikke et sted, nogen går forgæves. Havnen er ingens og dermed alles.

Havnen er på een gang den umiddelbare forlængelse af byen, og alt levendes totale modsætning.

Alt hvad der sker, bærer en havn.

Havnen er nemlig et samlingssted for meget mere end drivtømmer, perlegrus i lige store bunker og de berømte fire ludere og en lommetyv.

Her på kaj 17 finder man også blomsten og resultatet af den fejlslagne og lidt for oversete ungdom. De små fisk, der røg gennem nettet hele vejen ned til bunden og som nu er blevet samlet op i store trawl, pakket om og sendt tilbage i omløb, men uden tanke, endsige fornemmelse for, hvad selv de mindste fisk engang kunne og skulle bruges til. Glemte, gemte og klemte og det er slemt.

Alle på havnen søger efter et ny pæl at hænge på.

På kaj 17 er der en pæl, en pæl med så stor tiltrækningkraft på de skidtfisk, alle andre har smidt ud, at de efterhånden har glemt, at det netop er dem, der er de kasserede, de tiloversblevne, de ikke egnede og på havne er alle egnede til noget.

Alle vil bruges til noget.

Alle kan bruges til noget, og hvis det glipper det ene sted, bliver det næste stoppested, altid efter lidt tid og lidt tanker den helt rigtige foreløbige endestation.

Pælen som alt levende orienterer sig mod og om på kaj 17 hedder Advokaten.

En teatralisk anlagt stor klump fars af en mand.

205 cm. og næsten ligeså mange kilo.

En kampvægt, der er en lige deling af muskler, mad, mandsmod og en møgbeskidt, slidt og tidligere sort, nu grå læderfrakke.

En mand, der aldrig har glemt, eller giver andre lov til at glemme, at han har eet semester, tre uger og to dages studie på Juridisk fakultet oppe i byen.

Ganske vist ligger det tilbage i den fortid, som han ellers ikke lukker op for og til. Men den glød, der kommer i de ellers næsten lukkede øjne, når nogen sætter spørgsmåltegn ved validiteten i oplysningen, overbeviser alle om sandhedsværdien i udsagnet.

Det er sandheden, ikke hele sandheden, men intet andet end sandheden. Advokaten er et magtmenneske, desværre er der meget lidt han har magt over, men når muligheden byder sig, er han ikke typen, der lader en chance glide sig af hænde.

Rundt om Advokaten driver, flyder eller måske ligefrem svømmer der en særdeles umage flok af mennesker, de mennesker der tidligere flød med strømmen og som altså nu, klamrer sig fast til den relativt omsorgsfulde pæl Advokaten også er.

I kraft af sin intellektuelle overlegenhed, fysiske styrke og viljen til at bestemme er han den største, den styrende, den mægtige og den utrættelige.

Samtidig er han havnens garanti mod alt, der er trist, og som han selv siger I personlige øjeblikke - havnens helt egen titulærjurist.

I hans kølvand ses altid de samme tre.

Ikke at de selv ser sig som "De samme tre", men det gør alle andre.

De har accepteret at de bliver kaldt Lola 1, 2 og 3. Men lige herefter stopper den gode vilje til sammensmeltning, for selv nægter de afhængigheden af hinanden, men Advokaten ved bedre.

Og når Advokaten ved bedre, er det altid det klogeste at rette ind og finde de i forvejen blåstemplede og godkendte tanker frem.

Det vidste de tre godt, og derfor er de det tætteste havnen er på ægte menneskelige relationer.

Ikke til Advokaten, men til hinanden når Advokaten ser den anden vej.

En del - en stor del af spillet, setuppet eller måske ligefrem fortællingen om Advokaten er hans evne og nærmest ustopkelige trang til selvscenesættelse. Mennesker vil bluffes for at føle at de lever, og Advokaten er ikke en mand, der vil snyde andre for oplevelser.

Ikke i går, ikke i morgen og slet ikke i dag.

For når man lever på det samfundstrin, hvor Advokaten er lederen, ved man aldrig andet end det, dagen i dag fortæller.

Dagen i går leverer en mulighed for senere gentagelser.

Dagen i morgen er paletten med de farver, der kan males med indtil de er tørret ud og kalder på nye.

Dagen i dag er stedet hvor det sker, når det sker - hvis det sker.

I dag sker det. I dag tager historien sine første forsigtige skridt.

Det er en dag som alle andre, men en dag, der kommer til at forandre, ikke sig selv, det løb er kørt.

Ikke Stig, det løb er aldrig kommet igang.

Ikke Advokaten, han er selve løbet. I al sin stejle uforanderlighed, kommer han gang på gang til forandre fremtiden for andre.

Der er roligt på kaj 17.

Den eneste lyd, der skubber lidt til den fuldkomne stilhed er Stigs sagte snorken henne fra skamlen.

Dog kan der høres lidt puslen og skraben i området ved de to udtjente containere. En mumlen, en triviell udveksling af ord tiltager langsomt i styrke og selv et ufokuseret morgenøre begynder snart at få mening i de rituelle sætninger.

“Jamen, jeg ved ikke, hvor hun er...” Kommer det med en snert af trods fra Lola 1. Kun en snert, en antydning, men der er lige præcis så meget gnist og irritation i tonen, at det nærmest umærkeligt fyrer op under Advokatens favorit ord. “Pudsigt” siger han med den lidt for næsenære stemmeføring, der den dag i dag er forbeholdt netop det ord.

Et ord og en stemme, der efterhånden er Advokatens næstsidste vedhæng fra jurastudiet. Det stammer fra en professor, som de studerende efter kun to forelæsninger yndede at parodiere.

Desværre er det kun det ene ord, der i Advokatens nutidige udgave lyder helt rigtigt i tone og accent.

I de glade studenterrevydage, havde det været helt anderledes. Den vinter var han kongen af fakultetet. Han havde lavet sin professorparodi, så skarp og så præcis, at

professor Juhl selv måtte overgive sig og indrømme at han nu kun havde den næstmest nasale lyd.

Skåret helt ind til benet, var det de fire minutter, der på godt og ondt havde forseglet Advokatens skæbne. Hans selvbillede ændrede sig fra en plads i retten, til en plads på scenen. Højesteretssagføreren in spe hængte kappen på bøjle, lagde parykken tilbage i pudderkassen og var helt sikker på, at den først skulle luftes igen når Tarantino ringede og på sine grædende knæ puttede en ekstra million dollars oveni tilbuddet om rollen som en hårdkogt hardhitter af en forsvarsadvokat.

Siden så Advokaten sig ikke tilbage eller frem for den sags skyld. Han så ikke til siderne. Han så heller ikke ned i bøgerne.

I et meget svagt øjeblik var Advokaten endog parat til at indrømme, at de sindsyge teaterdrømme havde ødelagt mere for ham end de fire minutters beruselse og berømmelse var værd.

Men den vinter i 90'erne var han kongen og den kendte, men befriende følelse af 100 % tilstedeværelse kunne han stadig få. Fornemmelsen af at bestemme, iscenesætte sig selv og de andre.

Han nød det, han levede af det, han levede for det og så måtte de andre værsøge leve med det.

Men her og nu er mindet om studenterrevyens scene, netop kun et minde, og "pudsigt" det eneste ord, han stadig kan sige med Juhls karakteristiske stemme. Så han fortsætter med sin egen noget mere rustne og tunge lyd.

"Det gør jeg heller ikke... Men... Jeg vil så forfærdelig gerne vide det"

Advokaten ryster billederne ud af hovedet og vender sig helt om mod Lola 1 og siger med ca. to tredjedele af sin fulde styrke.

“Og ved du, hvordan jeg kan komme til det?”

Begge ved godt, at de nu tager hul på en samtale og et emne, de har haft før og som ikke ville flytte noget hos nogen.

Men begge nyder øjeblikket på sikker retorisk grund. Og så måske alligevel ikke helt. Der sniger sig en lidt udefinerbar undertone af nyt mod ind det lidt forsinkede “Øh.. Ja...” fra Lola 1.

Et kort øjeblik, som kun de allermest trænedede ører opfanger, skifter Advokaten spor, men stopper så sig selv og mere kommer til end egentlig beslutter at finde sin gamle succes frem igen. “Pudsigt. Det ved jeg også... Du skal få dine små Trafikuheld der til af finde hende til mig...”

Advokaten peger hen mod den flok af skatere, fallerede dopingtilfælde og andet udskud, som Lola 1 højtideligt havde fået ansvaret for.

Fået ansvaret, alene ordet ansvar lyder forkert i selskab med den bunke såkaldt manpower, der lige nu fylder det meste af to bænke. Men ikke desto mindre havde hun fået det næsten rituelt overdraget engang i en efterhånden meget fjern fortid. Dengang, ret skal være ret, var der mere at have ansvar over.

Gassen gik ligesom af ballonen i takt med, at de skide piller blev dyrere og dyrere og det ovenikøbet viste sig, at der er mere fest og ballade i et gram ectassy end i et skud epo.

Ikke at den viden kom bag på nogen af de fem, der er blevet hængende. Men erkendelsen af, at fremtiden efterhånden kun kan ses ud af bagruden er og bliver aldrig et smukt syn.

Men lige nu ser Lola 1 ingen anden mulighed end at parere ordre og bevæger sig derfor langsomt over mod den blandede og rodede flok af gorillaer og forhenværende muskelkraft.

Lola 1 tager luft ind og skal lige til at fortælle at dagsbefalingen til forveksling ligner den fra i går.

Men en næsten ny følelse af energi på kajen rammer hende blidt i baghovedet. Hun stopper op og vender sig

Det er Advokaten, der rejser sig sjældent oplagt og styrer målrettet mod Lola 2 “ Har vi andet på programmet i dag?”

“Nej...” Kommer der automatisk fra Lola 2.

I modsætning til Lola 1 er hun upåvirket af den pludselige hurtighed i Advokatens store krop.

Men også hun er opdraget til at tage del i spillet om den travle forretningsmand, så hun fortsætter uanfægtet. “Kalenderen er tom...” lyder det med den lidt pussenussede, men alligevel bestemte sekretærstemme, der gennem månederne på havnen er blevet hendes særkende.

Kapitel 3 -Jono

En fjern, men alligevel gennemtrængende lyd af en tom container, der rammer en halvfylt ditto, får Lola 3 til kort at dreje hovedet mod den modsatte havnebred. På vejen tilbage bliver hendes synsfelt et knapt registrerbart øjeblik fyldt af noget, hun knapt troede muligt. Men jo, den er god nok. Hun får øje på to skikkelser, der lige nu bryder både morgentågen og den stadig lidt søvnige rytme på kaj 17.

“Og så måske alligevel” siger Lola 3 med forventningens glæde tydeligt fremme i munden.

Nu ser Lola 2 også derhen.

“Der har vi jo dagdrømmeren...” og tilføjer med påtaget sexet stemme “Og med et nyt og fint, fint stykke legetøj... den sæk...”

Snart kan også Lola 1 se, hvad der er under opsejling, og er da heller ikke denne morgen modstander af en rask gang gang-i-den, så hun sætter farten lidt op og er snart ovre ved sine mænd.

“Skal vi ikke byde dem pænt velkommen...?”

Den stille forandring i luft og spændinger, der for lidt siden spagt og udelukkende kom fra Advokaten, bliver nu forstørret tifold.

De fem mænd, Chopper, Klikker, Jix, Cutter og Nick, der bare få sekunder tidligere lå og flød, som var de hvalrosser på en lidt for varm martsdag, husker nu som på tælling deres tidligere metier og attitude. Ikke at de helt kan

udfylde den i nullerne så muskelspændte hud, der dengang klinede sig fast til testorompumperne, men de dybeste folder i mormorpludderet bliver dog stadig rettet lidt ud, når de spænder musklerne i spænding.

Alle ti øjne bevæger sig de obligatoriske 360 grader rundt i deres huler, henter styrken inde bagest i viljekammeret og da de igen er rettet udad, er det med al den glød, der vokser ud af sikkerhed i rutinerne og troen på egne evner.

Alle fem hanhunde er på et splitsekund helt klare i bevægelserne. En dørmands årvågenhed kan heldigvis aldrig helt tørre ud. Kæberne sitrer stille og alles opmærksomhed er på en gang fastlåste på og forbundne med deres bytte.

Advokaten nyder helt tydeligt situationen. Nu har han nemlig også set hvem, det er, der langt om længe har vovet sig ned på havnen.

Lola 2 og 3 kigger et kort sekund på hinanden i undren. Hvordan tør han komme herved? Tror han virkelig, at det hele er glemt?

Eller han er virkelig så dum, som de efterhånden har snakket ham ned til at være? Intet synes lige nu at give mening.

Men nu er han her, og han er ikke alene. Tror han, at hun kan give ham beskyttelse? Ved han virkelig ikke, at en kvinde i den forbindelse er ligeså meget bevendt som en skaterhjelm ved et motorcykelstyrt.

Lola 2 forsøger lettere opstemt af udviklingen at læse Advokatens nakke.

Den siger helt som ventet på ingen måde, at stemningen overfor Jono er en skid anderledes, bare fordi han har taget hende der med.

Og ganske rigtigt.

Advokaten sender det næsten usynlige blik til Lola 1. Hun tager det ind, smager på det med største ro og dybeste velbehag og spytter det ud igen i form af tegnet til de for

spillet, opsætningen og hele forestillingen så vigtige to klap i hænderne. Efter den lyd, det signal, ved alle, præcis hvad de skal.

Luften bliver bleg af klarhed, lyden af mågeskrig og kraners opvågnen bliver til antydningen af en ouverture. Dagens første glimt af farve går af de grå betonsiloer igen og selv havnedisen vender ryggen til i respekt for det ældgamle håndlanger håndværk, der snart skal forvandles til den omtrent ligeså gamle kommercielle kunstart.

Kunsten at flytte rundt på et menneskes syn på sig selv. Kunsten at få selv det største selvværd til at skrumpe indtil det tilsidst kan være i en kopi af en barbie dukke. Kunsten at få nogle få ord til at fylde på de helt nye hylder, og flyde omkring i nye meningsfarvande. Kunsten at gøre så lidt, at det syner af så meget. Nu lever Advokaten. Nu forenes hans fortid som retfærdighedens håndlanger på vej og hans korte opblomstring som manden i rampelyset med hans på en gang megalomane selvforståelse og totale skævvridning af kendsgerninger.

Nu kan hvem som helst voldtage alle tre Lolaer på skift, uden de ville opdage det som andet eller mere end lyden af popcorn.

Nu leverer de fem mænd, Chopper, Klikker, Jix, Cutter og Nick, deres bidrag til menneskehedens mentale undergang.

Nu bliver til NU

Tiden er sat ud af kraft. Når tæppet engang går ned igen, ved ingen om der er gået tyve sekunder, fire minutter eller to timer siden det gik op. Ingen finder nogensinde ud af det. Ingen kommer nogensinde til at interessere sig for det. Alt der sker, sker nu - starter nu og slutter nu.

Cutter og Klikker tager plads bag Jono. Cutter med sit signatur- men dybt ulovlige samuraisværd. Chopper fisker sin kniv frem fra baglommen og stiller sig præcis 185

centimeter foran Jono, mens han langsomt skifter kniven fra den ene hånd til den anden og tilbage igen.

Jix sætter sig på hug med fronten mod Chopper. Klar til at gribe kniven, når den om lidt bliver kastet i retning af sit bytte for første gang.

Ikke ramme - bare skræmme. Ikke ramme - bare skræmme.

Nick har som sædvanlig fået den nemme placering, tror han. Han skal holde øje med Josefine, Jonos kæreste.

Josefine som - det kan ikke siges tydeligt nok - er totalt uskyldig i hele det postyr, som Jonos facon indimellem kaster ham eller nu dem, ud i.

For ja, Jono har prøvet det før. Josefine har ikke.

Jono har været hele turen igennem før. Flere gange før. Det er længe siden sidst, men det betyder desværre ikke, at nogen af de tilstedeværende har glemt, at det har fundet sted.

Jono ved, hvad der venter. Men han ved ikke, hvor længe han skal vente på det uundgåelige. Men han ved, hvad der kommer, han ved hvorfra det kommer og dybt inde ved han også, hvorfor det kommer. Det eneste han ikke ved med nogen form for sikkerhed er hvornår det kommer.

Her ligger den sidste rest af Advokatens spinkle, men dog markante teaterfortid. Timingen.

Timing er alt.

Timing er forskellen mellem tale og levering, mellem det korrekte og det rigtige, mellem middelmådighed og det sublime.

Timing er det redskab, Thalia har givet sine mest ivrige og trofaste tjenere.

Timing er for en god performance, hvad en Finsterwalder Pin-Lock er for en paraglider - forskellen mellem succes og fiasko. Mellem Liv og Død.

Timing er alt.

Advokaten mestrer timingens ædle kunst til perfektion, og denne morgen har han ikke travlt.

Jono og Josefine har en del, de skal nå i dag. Men dette dagligdagens rituelle hastværk, står de i sagens natur ret alene med her på kaj 17.

Alle andre tilstedeværende lever for disse huller fra triviell kedsomhed. Her gælder helt andre regler end tidstyrani. Disse mennesker. Nej, dette menneske -Advokaten har og er sit helt eget tyrani. Tiden eksisterer ikke. Der er alligevel så meget af den, at det er blevet ganske ligegyldigt, hvad den bliver brugt til.

Alle er på plads. Deres plads. Den eneste rookie i selskabet, Josefine har i Nick fået tildelt sin helt personlige coach, så heller ikke hun spiller uden for stregerne. Med undtagelse af Josefines galoperende hjerte, ånder alt faktisk fred og idyl. Ihvertfald den form for idyl, en morgen, en kaj og en havn som denne kan forlange og præstere.

Situationen er ligeså fastlåst, som den grønne kran, der ellers var ved at laste det Albanske fragtskib med nødhjælpssækker til Eritrea. Nydelsen er stor, men temmeligt ensidig på Advokatens side. Men langsomt giver timingens altafgørende, men givtige pauser Jonos tanker mulighed for at finde en mulig vej væk fra øretæver.

Lige nu er der ingen, det ved han med al den klarhed to og tyve små og store ar, giver i hukommelsen.

Jonos tanker tager på endnu en tidsrejse. Fik han ikke smæk nok sidst? Er der flere ubetalte advokatsalærer. Umiddelbart tænker han nej. Men samtidig ved han jo godt inderst inde, at det kan der godt være.

Kan det være den gang, han forsøgte sig som Hashpusher, men kom til at spille det halve væk i et spil Poker med Kosten og de andre nede på Åhuset?

Nej... Han kan mærke en lettere kløen på højre kind. Det har han betalt for. Er det fra dengang han duskede Lola 2 inde i den grønne container. Det vil fandme ikke være fair. Hun bad selvom det. Og hun fik sgu også væsentligt mere ud af det end han selv gjorde. Hvis det er den lille mær, der har bildt Advokaten andet ind, så skal hun satme få betalt næste gang.

Nej, det kan ikke være så enkelt.

Jono får øje på Josefine. Hun står med Nick klistret op af sig og græder i en blanding af raseri og afmagt. Sådan har han aldrig set hende før.

Jono får pludseligt ondt af hende. Hun fortjener ikke at stå der med Nicks sikkert stadigvæk afskyelige tobaksånde helt ind i fjæset.

Tanken om Josefine får Jono til at beslutte, at det ihvertfald ikke bliver ham, der nævner den kiksede omgang med Lola 2 som en mulig kilde til et par på skrinet. Eller det der er værre.

Josefines uventede og alt for tapre ord trækker ham tilbage til virkeligheden. "Hvem er de her mennesker Jono?" siger hun med tungt åndedræt. "Nogen du kender?"

Jono bliver lige overrasket som skræmt af spørgsmålet. Han drejer hovedet om mod Josefine, for med øjnene at få hende til holde kæft. "Kender og kender.. Har mødt dem" Jono prøver at lyde kold. I det samme kaster Chopper sin kniv. Jix griber den helt efter bogen, rejser og vender sig.

"Det var en" siger han med sine grønne og dybtliggende øjne lige ud for jonos blå og desværre lidt for flakkende ditto.

“Ja, det var det vel” Jono forsøger igen forgæves at lyde kold og upåvirket. Hvorfor lærer jeg det aldrig Tænker han. Hvorfor kan jeg ikke bare...

Josefine afbryder igen. “Synes du ikke, du skylder mig en forklaring?” “Ikke nu” svarer Jono ud af den ene mundvig.

“Jo, lige præcis nu”

Advokaten blander sig, tydeligt provokeret af Josefines vedvarende brud på etiketten.

“Du hørte, hvad han sagde... SO”

Josefine river sig med en pludselig bevægelse løs fra sin personlige oppasser. Nick og Advokaten opdager på samme tid miséeren. Begge ved, hvad det kommer til at betyde. Men begge ved også, at afregningen må vente til resten af jobbet er gjort færdigt.

Advokaten løfter hovedet en anelse, Lola 1 opfanger signalet og klapper to gange. Cutter løber lynhurtigt tre skridt og smider sig så ned med fødderne forrest og fælder Josefine, der slår sin venstre albue og den højre tinding i faldet. Hun bliver liggende. Advokaten går med sine for størrelsen naturligt tunge skridt hen mod hende, sætter sig ned på hug, med det ene knæ hvilende på Josefines skulder og gentager “SO”.

Efter et lille minut i næsten stilhed trækker Cutter Josefine op i håret og nærmest smider hende over i bunken af tæpper og slidte soveposer.

I et kort glimt registrerer han en lidt for kendt duft af Bvlgari Jasmin Noir og pr instinkt noterer hans mest maskuline del af hjernen, at hun da forresten ser pisse godt ud. Måske..

Måske glemmer Advokaten, at hun er der, eller måske giver han dem ligefrem lov til få lidt nyt tidsfordriv, hvis han eller de gør et godt job. Håbet og liderligheden var der ihvertfald ikke noget galt med.

Cutter kan indtil videre holde håbet oppe i den kendsgerning, at han bliver bedt om at holde sig ovre ved

Josefine og derfor den duft, der altid rammer ham lige der hvor det gør mest ondt og godt på samme tid.

Advokaten der var blevet nede på knæ, rejser sig langsomt, han går hen og sætter sig på en udtjent fiskekasse. Den braser som forventeligt sammen under hans store krop. Det ser fandme sjovt ud og der undslipper Jono et ærligt grin. Ingen lader sig mærke med det, og dog: Lola 1 går hen og stiller sig lidt til højre for Jono, men kigger lige igennem ham og siger med den alvor situationen lige nu skal have genskabt, hvis ikke denne forestilling skal slutte længe før tid.

“Hvad vil du”

Jono trækker på skulderen.

“Eller har du bare brug for noget?” fortsætter hun nu med øjnene stift rettet mod det ar på Jonos øre, hun selv har en stor del af æren for.

Jono drejer hovedet mod hende. “Tror sgu ikke, I har noget jeg har brug for” Han er lidt overraskende for ham selv, tilsyneladende blevet opildnet af Josefines Kamikazeagtige mod og har besluttet at tage den upfront.

På een gang fornuftigt, sympatisk og fuldstændigt ligegyldigt. Der er alligevel ingen vej tilbage nu.

Dramaturgien er nu nået til næste fase. Den lidt korte men sensuelle del af legen. Lola 2 træder ind i lyset.

“Sig ikke det. Lola der, har da så meget godt at byde på”

Lola 3 kender og fanger sit stikord og fortsætter.

“For slet ikke tale om Lola der. Det hun har, er næsten endnu bedre” De står nu begge helt tæt op ad Jono. Lola 2 koketter videre. “Sig ikke det Skat. Jeg bliver jo helt flov”

Erfaringen med netop denne fase - deres fase, har lært hende at rødme med viljens kraft alene.

“Og hvor det dog klæder dig” Lola 3 gnider sin finger ned af den andens kind og lidt ind i mundvigen, hvor fingeren

mødes med et lige tilpas langt og dybt kys. "Smukke, smukke dig"

"Og smukke, smukke dig" Nu er det Lola 2s tur til at køre sin finger rundt om munden på Lola 3. Igen med et forstilt, men alligevel ærligt kys til følge. Begge flytter nu ganske langsomt øjnene op til Jonos ansigt. Denne gang kører to trænede og synkrone hænder hen langs håmgrænsen, ned via ørerne, til de når Jonos mund. De to Lolaer stiller sig helt op i stiletterne og hvisker fra hver sin side blidt og absolut forførende "Og smukke, smukke dig"

"Hey, skru lige lidt ned for charmen" kommer det henne fra Josefine.

Cutter skubber hende hårdt tilbage i tæpperne.

"Ups" "Hvad var det?" Lola 2 og 3 er begejstrede for den nye drejning i et ellers kendt spil.

31

Lola 1 tager over. "Ja, hvad var det? Er du blevet en fin Herre med egen dame og det hele?"

Jono øjner en håbløs og al al for sen mulighed for at holde Josefine væk fra begivenhederne. "Mener du hende.. Det er ikke noget"

"Ikke noget.. IKKE NOGET" Josefine farer op og Cutter når slet ikke at reagere før hun er forbi ham. Jix opfanger situationen og spærrer hende hurtigt vejen.

"Du må hellere lukke arret." Han har stadig Choppers kniv, som han trykker hurtigt, blidt, men bestemt mod Josefines mund. "Hvis du da har lyst til at prøve at smile igen" Hun kigger nedladende på ham, men læser heldigvis efterhånden alvoren i sin nye modstanders trænede øjne og sætter sig til Cutters store tilfredshed opgivende hen på tæppebunken igen.

Lola 1 fortsætter ufortrødent. "Men lad os da bare antage, at du ikke har brug for noget"

"Æv" kommer det lidt skuffet fra de to andre.

"Men så er vi jo tilbage, ved det første spørgsmål" Hun bliver lidt forvirret over sig selv. "eller er det et helt nyt. Never Mind"

Nu har Advokaten fået nok, øjner chancen for at betale tilbage for Jonos grin, da han satte sig på den rådne kasse og skærer igennem med sin kulkælderglødende stemme.

"Hvad vil du?" Kommer det præcist og skarpt som et riffelskud og selvom Jono har været i skudlinien før, rammer både lyd og indhold ham lige i solar plexus. De eneste ord, der lige nu er til rådighed i hans ellers veludstyrede vokabularium står på genbrugshylden og han siger med lidt mindre stemme, end han selv troede han havde.

"Ikke Noget"

"Hmm" Denne næsten vedtagne småstigning i tonen, gør at Jono som alle andre opfatter det som spørgsmål, da Lola 1, stadig helt tæt på hans ene øre forstærker hans følelse af ubehag.

Jono har ikke ikke andre muligheder end at fortsætte. "Havde bare hørt, at I ikke holdt til hernede mere."

Kapitel 4 - Gælden

Advokaten går hurtigt hen mod Jono.

“Og så turde Tøsen godt komme herved. Hold dog kæft en ynk” Siger han, og vender så demonstrativt ryggen til alle og går lidt længere ud på kajen.

Alles øjne følger ham. Lola 3 er som altid den første til at kigge den anden vej. Hen mod Jono. “Men er da ked af at skulle skuffe dig.” Lola 2 leger med. “Vi er her endnu” Hun lyser op i et smil. “Som du ser, handsome”

Advokaten er nu helt oppe på den store stemningsklinge og nyder denne morgen, meget mere end han troede, det vil komme til at ske for bare 20 minutter siden. Han øjner nu en ellers næsten opgivet mulighed for, udover fornøjelsen, tilmed at få nogle penge i kassen.

“Det eneste der ikke er her, ved du hvad det er?” Advokaten synes selv, det lykkedes meget godt, med at lyde bare lidt underspillet. Den slags lægger en gammel amatørskuespiller altid mærke til. Når det lykkes - kun når det lykkes, ellers ikke. Jono havde tildels fortrængt det, men lige nu ved han udmærket godt, hvor Advokaten vil hen. Han ved også at han slet ikke har lyst til gå med. Billederne vælter frem på hans indre biograflærred.

Han ser sig selv sidde overfor Advokaten og fortælle om sin store ide.

Eller en af sine store ideer. Han hører sig selv sige, at det denne gang ikke kan slå fejl. Skibene sejler jo alligevel, og i